

SLOVENSKI NAROD.

Izahaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na doma račun se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poštnina znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Iz državnega zbora.

Na Dunaji 5. junija.

Včeraj je dotekla generalna razprava o postavi, da porotna sodišča ne sodijo zločinov anarhističnih. Ker ima ona biti izima državnih osnovnih postav, treba je v njeno odobrenje dveh tretjin državnega zbora. Klub nemško-avstrijski je včeraj izjavil po dru. Herbstu, da hoče na podlagi predloženega načrta prestopiti v podrobno razpravo, in sicer le za to, ker vlada drugače ne bi odstranila izimnega stanja za Dunaj in okolico, ne bi porotnih sodišč vzpostavila za vse neanarhistične zločine. Postavo pa bi klub tudi le tedaj odobril, če se potrdijo njegovi nasveti, katere je bil zavrgel odsek. Nasvetuje pa, da se točniše določi pojem anarhističnega zločina nasproti socialističnemu težnju, dalje, da postopka ne bo določeval državni pravdnik sam, da marveč sme sodišče izimno sodišče izjaviti svojo nekompetentnost, da konečno postava nema moči pet let, nego le dve leti. To stališče zastopal je stari dr. Herbst v dolgem govoru, ki je bil poln sijajno slepeče logike. Tako je tudi dejal, da Dunajsko prebivalstvo, ki je bilo 28. in 29. maja v nešteti množicah razgrneno po „pratru“, ne da bi se bil le količkan mir kalil, to mirno prebivalstvo živi v izimnem stanju, — Ljubljana pa s svojimi protizelenčevimi prizori uživa redno svobodo! Moža bi milovali, ko bi res imel tako kratko pamet, kakor jo je s temi besedami pokazal, ker, zdi se, da je pozabil glasovite anarhistične pravde v zadnjih letih na Dunaji; pozabil je tudi, da govori o anarhističnih zločinih, ali pa morebiti slavni jurist meni, da je anarhist že tisti, ki odreda nemstvu na Kranjskem in mej Slovinci vlado in pravico za provokacije? Nemogoče ni!

Danes bila je o postavi proti anarhistom podrobna razprava. Nemški klub je brezpogojno proti njej, nemško-avstrijski klub pa je predlagal nasvete, ki jih je dr. Herbst včeraj objavil, da se morajo odobriti, drugače da somišljeniki njegovi ne bi glasovali za postavo. Lienbacher je predlagal, naj nasvete pretrese še odsek. Ta predlog je podpiral tudi minister baron Pražak. Potem se je tudi res sklenilo, da se odseku za socialistiški zakon naroča, naj za jutrnjo sejo pripravi ustna poročila o predlogih levice.

Danes bila je seja bolj v „kuloarjih“, nego li v zbornici samej. Zadnji čas je namreč prišel, da se odloči, ali se razprava o carinskem tarifu prične pred binkoštni ali pa se odloži za bodoče obdobje. Kako bode, to vprašanje je hodilo po glavah poslancev, ki bi radi uredili svoje zasobne stvari za bližajoče se počitnice. Zato je bila o tem živahna razprava v „kuloarjih“ in nepotrpežljivo se je čakalo, kaj odloči ministerstvo, predsedstvo in voditelji klubov, ki so v tem imeli svoj posvet. Novica je pobijala novico, vse je bilo raztreseno. Čim delj ni bilo v zbornico izvrševalnega odbora desnice, tem bolj je rasel v seji šum. Konečno je počil glas resnice in razletel se po vsej zbornici, da je skleneno, rešiti carinski tarif še v tem zasedanju in da razprava o njem prične že v jutrnji seji. Pred koncem seje navstal je na levi velik upor, ker je predsednik naznanil, da na dnevni red jutrnje seje pride carinski tarif, zavoljo tega pa da se odstranijo vse druge predloge, ki so že nekaj dni na dnevnem redu. Poslanec Magg je predlagal, naj se prej rešijo te predloge, a potem naj se v četrtek prične razprava o carinskem tarifu. Glasovanje o tem je bilo po imenih in zavržen je bil predlog Maggov s 156 proti 133 glasom. To razmerje pa je nekako znamenje za bodoče glasovanje o carinskem tarifu. Ugodno nikakor ni za vladno predlogo in desnico. Po pravici so se parlamentarna komisija in voditelji klubov dolgo branili, da bi pričenjali sedaj s carinskim tarifom, ker si neso bili gotovi, da desnica ima svojo trdno večino. Štetje glasov je menda dalo neko varnost, ali popolne še ni, ker v klubu poljskem samem, ki se je vladi udal in s tem tudi druge klube desniške za sabo potegnil, drži se stranka, ki bode v odločilnem vprašanju o petroleji glasovala proti predlogu odseka carinskega. Vlada je desnico z nova podjarmila, ali pa v svoj prid, to je drugo vprašanje.

Iz Rusije. (18. maja st. st. Izv. dop.)

Nj. Imperatorsko Veličestvo Aleksander III. vrnil se je iz Krima v stolico, davši „prikaz“ čer-nomorskemu brodogradu, o katerem sem Vas izvestil v svojem poslednjem dopisu. „Prikaz“, kakor je znano, v Angliji ni bil vsprejet s posebnim odobrenjem, kajti samodržec vsrossijski napomnil je v

njem svetu, da trpljenja Rusiji mora biti jedenkrat konec in da je Rusija pripravljena, ako okoliščine tako zahtevajo, z orožjem v roki zaščititi svojo čast. Besede carjeve neso bile rečene tja v en dan; one imajo velik pomen in „imējušij uši slišati, da slišiti“.

Na vsem potu iz Krima srečavali so Imperatora povsod, kjer se je ustavljal, zastopniki ruskega občinstva, načelniki dvorjanstva, deputati od drugih stanov, predstojniki in predstojnice moških in ženskih gimnazij in drugih učilišč, in razen teh i zastopniki višje uprave in mestnega samoupravljenja. Tu imam omeniti posebno pozdravljenja, s katerim je vsprejel Moskovski „gorodskoj golov“, Aleksejev, cara v „pervoprestolnoj stolice“ v Moskvi.

Moskovski župan je v svojem pozdravljenju mej drugim izrekel pomenljive besede: „Okriljajetsja naša nadežda in krēpnet naša vera, čto krest Hristov zasijajet na svjatōj Sofiji“ (t. j. krila (perote) dobiva naše upanje in krepeča se naša vera, da zasijē križ Kristov na svetej Sofiji). Te besede proizvoče po vsej Rusiji in ne bo ga človeka, ki bi jih ne vsprejel z istinitim, iskrenim in globokim sočuvstvijem, ki bi ne pripomnil naše prošlosti, naše ve-kove borbe za osvobojenje vstoka, naših neštevilnih žrtev in potokov krvi, ki so jo ruski junaki prelili na namočenej s slavjansko mučeniško krvjo turškeje zemlji.

Moskovski župan, zastopnik prve prestolnici, „bēlokamenne“ Moskve, govori v imenu stolice, ki je čisto ruska, brez primesi, katera dela Petrograd nečistim ruskim mestom, kajti v njem so zastopani vsi zapadni narodi v velikem broji. Moskva je srce Rusiji, ognjišče ruskega domoljuba, ruskega entuzijazma, Moskva je slovanska Meka. Ona daje „ton“ vsej Rusiji in vsemu slovanskemu svetu. Zato je bilo tudi njej prisojeno pozdraviti carja z besedami, ki dokazujejo, da so besede, ki jih je on govoril v svojem „prikazu“, govornje iz srca vsakega ruskega domoljuba. Razumeje se samo po sebi, da župan pomenljivih besed ni govoril sam od sebe, nego po povelji zastopa drevnje ruske stolice; razumeje se tudi samo po sebi, da je župan svoje besede poprej dal v cenzuro ministerstvu in dobil dovoljenje, izreči jih javno, pred vso Evropo.

LISTEK.

Grobni spominek

BOŽIDAR-u RAIČ-u,
umrlemu 6. junija 1886.

Ena se tebi je želja spolnila,
V zemlji domači ti truplo leži.
Preširen.

Non omnis moriar.
Horacij.

Zadela tebe grozna je nesreča . . .

Slovenski rod, razjoči se na glas!

Da solza, tebi iz oči roseča,

Domača naša sveta tla močeča,

Močila dolgo bo bodoči čas.

Oj, tožna mati, mila domovina,

Najboljšega si izgubila sina!

Ko skrben oče vnet je za sinove,

Za narodovo srečo bil si vnet,

Gojil za njega zlate si osnove,

Želeč razbiti težke mu okove,

Ki žulijo ga, oh, predolgo let!

Osrečen videti svoj rod predragi,

Bilā je želja v tvoji duši blagi.

Slišoč besedo tvojo gromoglasno,

Tvoj mili rod veselja je strmel,

Ko si mu kazal krepko, živojasno,

Kakó je bilo v domovini krasno,

Ko v njej okrutni tujec ni besnel,

Kakó bo v njej spet lepo in veselo,

Ko tujstvo več moči ne bo imelo.

A vse zastonj . . . Ah, kde so tvoje nade,

Dasi boritelj bil si silno jak?

Nenadoma se grozna smrt prikrade.

Vsak, ki živi, pod njeno koso pade,

Berač in kralj, plašljivec in junak.

Jedino to nam bode tolažilo,

Da kar si storil, ni se v grobi skrilo.

Ljubeč svoj narod iz vse srčne sile,

Želel si vedno zlato mu prostost,

A kratke so življenja ure bile,

Te želje niso tebi se spolnile,

Podrla prej te smrtna je grenkost.

Kder domovine mile je središče,

Med svojimi je tvoje pokojišče.

Oj, spavaj, spavaj v tihosladkem miri!

V življenju nisi ga imel nikdar.

Tvoj bistri duh nad nami naj se širi,

In vedno vodi nas po pravem tiri,

Neti naj v srcih rodoljubja žar,

In tebi, roda svojega ljubljenc,

Bodočnost vij nesmrtno slave venec.

B. F.

Andrej Kólosov.

(Ruski spisal I. S. Turgen ev, preložil Osamélec.)

(Dalje.)

Zapalivši pabitos, nadaljeval je mali človeček:

— Nekega krasnega jutra prihitel je Bobov ves usopljen k meni: „Ali veš, brate, veliko novost? Kolosov je prišel.“ — Kolosov? kak tič pa je gosp. Kolosov? — „Ti ga ne po naš? Andrušo Kolosova? Idiva takoj k njemu, brate! Včeraj na večer vrnil se je iz službe.“ — A kaj pa je prav za prav? — „Nenavaden človek, bratec!“ — Nenavaden človek . . . dejal sem: — le pojdi sam! Jaz ostanem doma. Mi že poznamo vaše nenavadne ljudi! Kak na polu pijani pesniški kovač z večno-

V istem zmišlju je govoril carju mitropolit Moskovski Joanikiij.

Teška kriza, ki jo preživa balkanski polu-ostrov, dokazuje, da se gospodstvo polumeseca v Carigradu priključuje koncu in da hram sv. Sofije bode zopet ukrasen kristjanskim križem. Povsod na vstoku se vidi strašna vzbujenost in nezadovoljnost. Narodne strasti so se razplamtele, a države tekmujejo med seboj. V začetku krize se je govorilo samo o Bolgariji, no skoro se je začela obča zmešnjava. Turčija je postavila na noge svojo vojsko, da bi gledala, kako se pod njenim nosom kruši precejšen kos od otomanskega carstva. V Porti se neso mislili protiviti bolgarskemu objedinjenju, a vendar stoji turška armija, lačna in raztrgana pod bajoneti, kajti za Bolgarijo je zašumela Srbija, potem Grška, začele so se revolucionarna dvženja v Makedoniji in Albaniji in kalif ne more razpustiti batalijonov, kajti takrat se lahko oni store opasnimi njemu in on pride „z dežja pod kap“. Položenje „umirajočega človeka“ je brez upanja; on stoji pred dilemo, no oba člena te dileme imata zanj jeden i isti pomen — poginiti. „Kjer je tenko, se trga,“ pravi ruska poslovica in krpaj staro obleko, ki jo je z vseh strani ogledal zob časa, kjer hočeš, povsod se bo delala luknja za luknjo: šiva ne drži!

In kaj vidimo v Bolgariji? Ali je narod zadovoljen? Ne! naj pišó najeti battenbergovski oficijozni in oficijali, kar hoté, istina je vendar, kakor kažejo volitve v narodno sobranje, da je bivši pruski oficir zelo nepopularen in naj njegovi opričniki davijo nezadovoljnost, kakor hote, v pepelu vendar vse bolj in bolj tli. A Srbija? Garašanina stranka ima večino, no ona samo tej večini tako malo verjame, da je odložila skupščino do septembra, nadeje se, da bode takrat volilna tragi-komedija dala boljši rezultat. V Greciji je dal Delijanis krmilo v roke Trikupisu, komaj je ta na krmilu, že na granici teče kri, to je, dela se čisto narobe, nego Trikupis želi. Vsako minuto, ne glede na razoroženje, zgodi se lahko kaj, kar postavi vstočno vprašanje zopet na rebro. Nazadnje se je tudi Rumunija prepričala, da ni našla prijateljev tam, kjer jih je začela iskati po vojni, katere se je ona udeleževala na strani Rusije. Da, narodi vstoka so se navadili priznavati Rusijo za svojo osvoboditeljico in pokroviteljico. Vera v historično misljo severnih bratov v njih živi še vedno, in živela bode i zanaprej, kajti od koga pričakovati spasenja, ako ne od rodnih po veri in jeziku bratov? Oni, samo oni, nadejajo se vkup z njimi, da nastane jedenkrat dan, ko „na svjatòj Sofiji zasijajet krest Hristòv“.

K temu: „da pomožet Bog!“

Krutorogov.

Stritarjeva slavnost.

Na Dunaji 6. junija.

Ne bodem pravil, kako se je porodila misel, ki se je tako krasno, tako popolno uresničila s sinočnjim večerom. Zapiši kadar koli Stritarjevo ime na zastavo in takoj je zbrana okolu nje vsa mladina, to je res, — ali posebno goreče se je oprime tedaj, kadar je v nevarnosti, kadar se na-njo misli pritisniti madež, bodi od katere strani koli. Zastava, ki je pred dvajsetimi leti zmagovito vihrala proti duševnemu robstvu slovenskemu, proti privilegova-

naudusenim nasmehom! . . . — „E ne! Kolosov nij tak.“ Hotel sem opomniti Bobova, da bi se bil moral g. Kolosov sam javiti pri meni; a ne vem, čemu sem poslušal Bobova ter šel z njim. Bobov privedel me je v neko temno, krivo in ozko ulico Moskve . . . Hiša, v kateri je stanoval Kolosov, sezidana je bila na stari način, odlikovala se je s temoto in neprilichnostjo. Prišla sva na dvorišče: tolsta ženska razobešala je perilo na vrv potegneno od hiše k plotu . . . otroci kričali so na leseni stolbi . . .

— K stvari! k stvari! zakričali smo.

— Vidim, gospoda! vi ne ljubite prijetnega, temveč zahtevate samo koristno. Naj bode! Skozi temen in ozek prohod prišla sva do sobe Kolosova: — ustopila sva. Gotovo imate blizek pojem o tem, kaka je soba revnega dijaka. Ravno pred dvermi na komodi sedel je Kolosov ter kačil iz pipe. Prijateljski podal je Bobovu roko in meni se je spodobno poklonil. Pogledal sem Kolosova in takoj občutil sem neko neodtržno zanimanje zanj. Gospoda! Bobov se nij motil: Kolosov bil je v resnici nenavaden človek.

Dovolite, da ga vam nekoliko podrobneje opišem. Bil je precej visoke rasti, vitek, okreten in ne

nemu prvačenju in velikačenju, je mladini slovenski sveta in ostane sveta! Po dolgem premirju se je izpustil pred nekimi tedni strel v to zastavo! Zlelo se je, da je prva literarna firma slovenska zavrgla vsega Stritarja, ker ga je zavrgla zavoljo „duha“, ki veje po njegovih spisih. To je znamenje, ne posebno pomenljivo, a vendar — je! Če bi kdo naših dotičnih kormilarjev dejal: „Ta ali ona Stritarjeva pesen mi ni všeč“, — bi ga nihče ne motil v takim izpoddikanji. Ali reči: „Stritarjev duh sploh ne“ — potem pa moramo vprašati: „No, kateri duh pa, če ne Stritarjev? Ali imate raji duha neumetnosti v slovstvu, plitvosti in samopašnosti v rodoljubji, neplemenitosti in neotesanosti v govoru in pisavi, duha podlosti in neresnice, duha nesocialstva, nekrščanstva, neslovanstva?“ Če si ne more „Ljubljanska Slovenija“, Dunajska Slovenija si lahko misli, kako bi bilo v našem slovstvu, v našem duševnem obzorju, da ni bilo preporoda po Stritarjevem duhu. Za tako kratkovidnost tudi z Dunaja ne moremo poslati zdravila, a kar moremo, je to, da se ustopimo pod Stritarjevo zastavo, da v svojo skromno obrambo vzamemo njegovega duha, da povemo mi in z nami vred rojaki v domovini svojo misel.

V ta namen se je pripravila sinočnja slavnost Stritarjeva in v čast naše mladine lahko rečemo, da se je pripravila s posebnim veseljem, z iskrenim navdušenjem. Malostni ljudje so menili, da se mladina tako pripravlja za demonstracijo ali remonstracijo proti „Matici Slovenski“. Z najodličnejšega mesta v prvem našem literarnem zavodu je došel slavnostnemu govorniku opomin, naj nikar „ne obira Maticice“ in tik pred slavnostjo smo dobili „Slovenca“, ki v njem J. M. brzda mu „mlado liberalno domišljijo“. Vse nepotrebno! „Matica Slovenska“ kakor taka je nedolžna; če nekateri njeni odborniki v domovini zanj ničesar družega ne store, kakor da jo s svojimi glasovi spravljajo v slabo ime, mi v tujini nečemo posnemati teh uzornih „Matičarjev“. Če že samega dobrega o njej ne moremo pripovedovati svetu, slabega gotovo nečemo. „Matica“ se na vsej slavnosti ni imenovala in se tudi nikdar ni imenovati mislila; ravno tako malo je kdo mislil na tisto glasovanje, — po kaj neki? V Ljubljani je bilo nekaj praznega, smešnega strahu. Nam na Dunaji je bilo za stvar, ne za osebo, ne za korporacijo. Lepo bi nas pogledal gospod prof. Stritar, če bi ga prišli prositi dovoljenja, naj smemo napraviti slavnost nje govej osobi na čast, ali pa demonstrativno proti „Matici Slovenski“. Poudarjam, da je bilo nam le za načela, za osnove, na katere je Stritar postavil novo naše lepoznanstvo in to pred dvajsetimi leti. Tudi je „Slovenija Ljubljanska“ (J. M. v „Slovenici“ od petka) v zadnjem trenutku hotela zaudati Sloveniji Dunajskeje, češ: „Prijatelji, kam pa z vašo dvajsetletnico? Stritar piše že 33, dà, 35 let!“ No, na našem programu se za to ni premenila ni pičica. Mi smo hoteli praznovati dvajsetletnico Stritarjevega književnega delovanja, da-si nam je že iz kraja bilo znano, da je Stritar že pred 35 leti pesnikoval za — javnost Alojznice. Gospod prof. Stritar, ki bi lahko prvi ugovarjal, ničesar ni ugovarjal našemu naslovu in tako nam potrdil tudi sam, da je njegovo zrelo delovanje res pričelo se pred dvajsetimi leti. Nam pa je ta njegov pričetek prvi

neprijeten. So lice . . . Prepričan sem, gospoda, da je jako težko opisati lice kogarkoli. Lahko je pregledati pojedino vse znamenite poteze; a kako povedati komu drugemu to, kar sestavlja posebno lastnost, bistvo baš tega lica?

— To, kar Byron imenuje: „Ahe music of the face“ opomnil je neki slok in bled gospod.

— Tako je . . . Vsled tega pa se hočem omejiti le na jedno opazko: ta posebni „nekaj“, o kojem sem sedaj omenil, obstajal je pri Kolosovu v brezskrbno veselem in smelem izrazi lica, da še v nasmehu nenavadno očarljivem. Roditeljev svojih ni pomnil, odgojili so ga za malo plačo v hiši nekega oddaljenega sorodnika, kojega so bili vsled poverjenja odpustili iz službe. Do petnajstega leta živel je v vasi; potem preselil se je v Moskvo k stari, gluhi popovki, preživel je pri njej dve leti, ustopil na vseučilišče in se pričel živiti s poučevanjem. Učil je zgodovino, zemljepisje in rusko slovnico, dasi je imel o teh vedah le slab pojem; a prvič uvela so se pri nas na Ruskem „poučevanja“ nenavadno dobrotvorna za oskrbovatelje; drugič pa so bile zahteve vrlib kupcev, ki so izročevali izobrazbo svojih otrok Kolosovu, jako omejene. Ko-

dih nove slovstvene pomladi, prva zmaga Stritarjevega duha, ki nas oživlja in ki si ga vzeti ne damo! Zakaj torej dvajsetletnica? Odgovor je dal sinoči tudi slavnostnega govora uvod, ki, zdi se, je bil tik „pred slavnostjo prirejen za „Ljubljansko Slovenijo“ (t. j. Ljubljansko Abdero).

Če je kaj opravičilo slavnosti namen, opravičilo ga je takšno zanimanje.

Rekel sem že, da se je s posebnim naudušenjem pripravljala ta slavnost. Ne le Slovenci, stari in mladi, tudi Čehi in Hrvatje so bili za-njo na nogah. Le iz unetega, združenega delovanja je mogel ustati, tako lep, tako veličasten večer, kakor je bil sinočnji!

Po Vereščaginovej slavnosti nismo več videli tako jedernatega in odličnega občinstva zbranega na dijaškeje slavnosti kakor včeraj. Osrednja dvorana je bila napolnjena s slovenskimi odličnjaki. Pri sprednjih mizah so sedeli državni poslanci, iz kluba českega: voditelj českega naroda dr. Ladislav Rieger, ki je bil viharno pozdravljan pri svojem dohodu, potem častiti starina dr. Trojan, simpatični prof. dr. Kaizl, potem Pleva, Fabian, Salášek, Šindler, Klima, Veselý; iz kluba poljskega: grof Wojtech Dzieduszycki, vitez Sawczyński, vitez Skarzyński, vitez Szymanski, vitez Wysocki, Poljaki iz Galicije, potem Maloruski poslanec Ochrimowicz in poslanec šleziških Poljakov in Čehov, duhovnik Swieczý. Imena so to, ki nekaj tehtajo! Izmej slovenskih državnih poslancev došli so takoj iz začetka: Knez Windischgrätz, prof. Šuklje, svetnik Hren, dr. Poklukar, Pfeifer, Nabergoj, pozneje še dr. vitez Tonkli in kanonik Klun. Navzočen je bil tudi dr. Vitezic. Izmej drugih slovenskih odličnjakov sem opazil dvornega svetnika Jermana in deželnega nadzornika vitezva Webra iz naučnega ministerstva, ravnatelja Kalandro, odvetnika dra. Lenocha, vseučiliška docenta dra. Drozda in dra. Hanusza, pevovodja in skladatelja A. Buchto ter Jahodo-Krtinskega in še druge. Posebno so svojo nenavzočnost opravičili: magnificenca rektor dr. vitez Zhishman, ekscel. grof. Coronini, nadsodišča svetnik Rybička in drugi. Slovenska naselbina pa je bila nemalo polnoštevilna. Rojaki, ki za nje poprej nismo znali, so ta večer prišli, nekateri celo sodelovali. Prijatelj je prijatelja, znanec znanca našel po letih in letih. Meščanski učitelji, poštni in drugi uradniki, duhovniki kakor župnik Jančar, benediktinec dr. Vidmar, kooperator Majer — naši rojaki so bili navzočni. Tako tudi pisatelji: J. Navratil, dr. Simonič in dr. Štrekelj. Iz Dunajskega Novega Mesta je došel inženster Radivoj Poznik. Posebno čvrstost in slikovitost je dajalo osrednjej dvorani ženstvo, kojega bilo je jako mnogo, ker so došli gospodje s svojimi soprogami in je bilo tudi več polnoštevilnih obitelji, tako visokorodna rodbina Packeny-Adamec, rodbina dvornega svetnika Jermana itd. Pri mizi, kjer je imel mesto gospod prof. Stritar, bili so še njegova gospa, njegov sin Milan, prof. Šuklje z gospo soprogo, svetnik Hren, ministerski tajnik A. Levičnik in dr. J. Jelenc. V obestranske prostore se je bilo razgrnilo dijaštvo: iz bratskega društva

— Dalje v prilogi. —

losov ni bil ne osornež ne humorist; vi, gospoda, pa si ne morete misliti, kako radi smo se vsi pokorili temu človeku. Mi smo ga kar nehoté ljubili; njegove besede, njegovi pogledi, njegovo kretanje bilo je polno mladeniške ljubeznjivosti, da so bili vsi njegovi tovariši zaljubljeni do ušes vanj. Profesorji smatrali so ga neglupim mladeničem, a „brez velikih sposobnostij“ in lenim. Prisotnost Kolosova dajala je poseben značaj našim večernim sestankom: naša veselost ni pri njem nikdar prehajala v neizobraženo prepiranje; vsi postali smo otožni — ta poluotroška otožnost javljala se je pri njem v tihem, časih precej modrem razgovoru, nikdar pa se ni spreminjala v hlinbo. Vi se smejete, gospoda . . . razumem vaš smeh; res, mnogi izmej nas postali so potem popolni izgubljeni; a mladost . . . mladost . . .

— Oh talk not to me of a name great in story —
The days of our youth are the days of our glory . . .*)
dejal je znani bledi gospod.

*) O, ne govorite mi o slavnem imeni —
Dnevi naše mladosti, dnevi naše slave . . .
(Dajte prih.)

Zvonimira, ki je bil došel „in corpore,“ iz češkega „Akad. spolka,“ iz poljskega „Ogniska,“ iz slovaškega „Tatrana,“ Bolgari, „Slovenijani“ in drugi Slovenci. Zastopana je bila tudi „Slovanska Beseda“ in „Slovansko pevsko društvo“ po svojih odbornikih. Toliko o krasnem občinstvu, ki ga je bilo najmanj 500 števil.

(Dalje prih.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 11. junija.

„Dziednik Polski“ je izvedel z Dunaja, da je državnozborna desnica vedno bolj prepričana, da se bode razpustil državni zbor.

„Militär-Verordnungsblatt“ objavil je cesarjevo pismo nadvojvodi Albrehtu. To pismo je sedaj posebnega pomena, ko so v ogerskih časnikih in celo v ogerskem parlamentu nesramno napadali nadvojvodo in skupno vojsko. Namen cesarjevega pisma je gotovo, dati nadvojvodi popolno zadoščenje za napade od ogerske strani. Cesarjevo pismo se glasi: „Ljubi gospod strije, feldmaršal nadvojvoda Albreht! V navadnej nesebičnež udanosti in z nikdar neutrujeno marljivostjo nastopili ste trudopolno potovanje v Bosno in Hercegovino in tako si zopet pridobili pravico do Moje hvaležnosti. Z velikim zadovoljstvom so me napolnila Vaša poročila o razmerah in o duhu tja prestavljenih čet, njih izvežbanji, kakor tudi njih delih v čisto vojaškem in kulturnem oziru. 15. vojni voj, ki po svoji sestavi predstavlja vso vojsko, deluje na dostojen način in z misli starih dobrih tradicij vojske, katera v vseh okoliščinah z redko zvestobo in samozatajevanjem čeni in varuje veljavo prestola in bode tudi v bodočnosti verna tej svoji visoki določbi. V Schönbrunn, 7. junija 1886. Fran Josip I. r.“ Da se pa prav spozna pomen tega govora, primerjati se mora z napitnico nadvojvode Albrehta pri častniškem obedu v Serajevem. Ta napitnica se glasi: „Na zdravje Njega velečastva našega najvišjega, presrečno ljubljenejšega vojne gospoda! Slava! Njega velečastvo bode gotovo posebno zadovoljilo, ko dobi poročilo o izvrstnem duhu, ki naveda 15. voj, o izvrstnem stanju posamičnih čet, katere so kot predstraže domače kulture hkratu z zadovoljnostjo in požrtljivostjo dodelale prava rimska dela in jih še delajo. 15. armadni voj, ki se vedno preminjajoč obnavlja iz vseh družih vojev, in je vendar popolna celota, koja prešinja jeden in isti duh, kaže v mlem, kaj dela iz skupne c. kr. vojske nepremakljivo telo. Sinovi vseh narodov čutijo se v tekmovanji, kar se tiče zvestobe, udanosti in službene marljivosti, kot bratje zjedinjeni pod cesarskim črnorumenim praporom. Ko trknemo na zdravje vrlega 15. armadnega voja in njegovega vzglednega poveljnika, zakličimo slavo tudi vsem našim tovarišem skupne vojne moči države.“ Ta napitnica, katera poudarja skupni duh vojske, bila je hudo razdražila madjarske živce. Grof Apponyi je zaradi tega interpeloval vlado v zbornici. V svojem govoru je vodja zmerne ogerske opozicije trdil, da skupna državna misel nasprotuje ogerskemu državnemu pravu. Tradicije ogerske ustave nasprotujejo temu, da bi vojska imela kako domišljeno domovino. Nikdar in nikoli ne bomo v tej deželi čutili družega kakor ogersko domoljubje. Ministerski predsednik Tisza je v odgovoru na interpelacijo izjavil, da se skoro vsem strinja z grofom Apponyi-jem. Tudi on tedaj ne odobrava, da bi se mej ogerskimi vojaki gojil kak drug duh, kakor madjarsko domoljubje in zatrdel je, kako na to napitnico, da izjav moč, ki v resnici nemajo vodstva vojske v rokah, ne smemo zmatrati za izjave vodečih krogov, da tedaj take izjave ne morejo popačiti vojskinega duha. Cesarško pismo pa naravnost odobrava stare tradicije vojske in mej te stare tradicije spada tudi skupni duh vojske. Če primerjamo cesarsko pismo in nadvojvodovo napitnico, vidimo, da v obeh veje popolnem isti duh, duh, ki nasprotuje madjarskemu šovinizmu. Pa tudi jasno je sedaj, da s Tiszinim postopanjem nikakor neso prav zadovoljni na Dunaji. Morda ima Dunajski dopisnik Germanije prav, ki trdi, da se Tisza ne bode mogel drugače pomagati iz zadreg, kakor da odstopi. — V Pešti se pa v tem nadaljuje ulični izgredi. V torek so pokopali onega delavca, katerega je policija ubila pri izgredih. Pri pogrebu se je bilo zbralo mnogo naroda. Na krsto so položili več šopkov in vencev. Poslanci nezavisne stranke so korporativno prišli k pogrebu. Vseučilišniki in delavci so poslali svoji deputaciji. Predno se truplo vzdignilo v bolnišnici, je predsednik akademičnega društva, umrlega nagovoril tako: „Tvoji rani sta te naredili velicega. Pri tem žalostnem obredu nečemo preiskavati, kdo te je umoril, zadovoljimo se s tem, da glasno zakličemo: Če si bil domačin, hvaležen ti bo narod, če si tujec, je tvoja zasluga še večja.“ S tem nagovorom izročil je krsto deputaciji delavcev. Na to je zaklical poslanec Verhovay: „Naša dolžnost je, da sprejmemo velikega mrtveca k poslednjemu počitku na pokopališče. Na pokopališču je Verhovay imel sledeči govor: „Čemu smo prišli? Gotovo ne zaradi tega mrtveca, ampak zato, ker je padel za narodno idejo. Prišli smo, da demonstriramo za one ideje, katere je pred 37. leti uničeval Hentzi. Če

drugi venčajo onega grob, storimo mi še tisočkrat več, če se zberemo okrog groba tega mučenika, ki je pal za domovino, ne pa za plačo kakor oni. Kaplja take krvi je več vredna, kakor 1000 sabel Janskega. Prišli smo, da izjavimo, da znamo umreti, a se ne damo onečastiti. Ne železni angelj, ki varuje Hentzijev spomenik, ampak venci, ki pokrivajo ta grob, delajo mrtveca velikega in slavnega. Ako imajo oni vojake, imamo mi honvede in pripravljene smo umreti za domovino.“ Ni čuda, da se ponavljajo izgredi, ko državni poslanci s takimi govori hujskajo. Ze popoldne se je zbiral potem narod po ulicah, pojoč Kossuthovo pesen in razgrajoč. Kjer so izgredniki videli kakega policista, zmerjali so ga z morilcem. Dijaki so imeli popoludne shod in sklenili delati na to, da Ogerska dobi svojo samostojna vojsko. Ko se je stemnilo, bilo je po ulicah vedno več naroda. Slišali so se klici: „Proč z Janskim!“ „Dajte nam samostojno vojsko!“ Ko so izgredniki začeli napadati policijo s kamenjem, poslali so po vojaščino. Okrog polnoči prišla sta dva batalijona pešcev in 1 eskadron huzarjev, ki so izgrednike razpobili. Več plinovitih svetilnic in oken bilo je ta večer pobitih. Vseučilišniki v Raabu so tudi razsajali v torek in klicali, da hočejo samostojno ogersko vojsko. — Pri izgredih v torek bilo je 33 oseb teško ranjenih mej njimi šest policistov in več vojakov. Rogovileži so v več krajih po mestu skušali ropati. Vredno je omeniti tudi to, da so izgredniki mej družim pobili okna tudi poslancu Ugronu, kateri je najhuje v zbornici narod hujskal. Mestni župan objavil je po plakatih, da bode policija jako strogo postopala, ako se bodo ponavljali izgredi. To pa ni dosti pomagalo. Predvečer zvečer so se zopet začeli izgredi. Vojaščina se je hitro poklicala in zasela vse ulice. Ker so se izgredniki ustavljali vojakom, navstal je hud poboj. Več oseb bilo je teško ranjenih, jeden črkostavec in jeden uradnik baje smrtno. Vojaki so jako odločno postopali. Izgredniki so pa kazali skrajno predrznost. Ko so jih že podili vojaki, so še pobijali okna in plinove svetilke. Pri politehniku so vsa okna pobili. Več žensk in dečkov so vojaški konji pohodili. — V sredo je Csanady vlado zopet interpeloval zaradi postopanja policije in pred vsem vprašal, misli li vlada odstaviti mestnega glavarja Hugo Maltasa, ki je velel policiji rabiti orožje in prebivalce zmerjal s psi. Tisza mu je nenavadno energično odgovoril. Iz njegovega govora se je videlo, da vladi že presedajo izgredi. Rekel je, da se je proti policiji že začela preiskava. Zaradi tega, če je kak policist kaj zakrival, pa vlada ne bode vseh spodila. Vsekako je pa čas, da prenehajo izgredi. — Vlada spoznava, da jej agitacije za ogersko samostojno vojsko utegnejo delati sitnosti. Zategadelj vladni list „Nemzet“ dokazuje, da sedanji politični položaj ni ugoden za tako preobrazovanje vojske. Misli se, da je dotični članek pisan na povelje ministra Tisze, če ga morda ni celo on sam pisal. Na Dunaji so najbrž ministerskemu predsedniku pojasnili, da ne bodo dopustili razdelitve vojske, naj Madjari še tako kriče in razsajajo. — Vojaški poveljnik v Budimpešti general konjice baron Edelsheim-Gyulai bil je poklican na Dunaj. Imel je dolg povovor z vojnimi ministrom in bil je v avdienci pri cesarji. Njegov prihod na Dunaj je gotovo v zvezi z dogodki v Budimpešti. Nekateri hočejo vedeti, da so ga na Dunaji izpraševali, če je morda on se kaj izrazil proti Tiszi o Janskega aferi, ker je poslednji v svojem odgovoru na dotični interpelaciji trdil, da se njegovi nazori strinjajo z nazori višjih vojaških krogih. Baron Gyulai se je že povrnil v Pešto.

Vnanje države.

Mej srbskimi radikali navstal je popolni razpor. Jeden del radikalcev neče nič vedeti o zvezi z liberalci in se je tedaj popolnem odločil od družih radikalcev. — Vsa poročila o kakih anarhističnih namerah srbske opozicije so izmišljena. Oblastva so zaprla več oseb le zato, da ne bodo mogle proti njim pričati, kako nepostavno so postopala pri volitvah.

Grška vlada hoče izvesti razne notranje reforme. Število poslancev hoče znižati z 246 na 150 in odrediti, da se bodo volili po provincijah ne pa po posebnih volilskih okrajih. Da pa častniki ne bodo preveč sili v zbornico, hoče precej prikrajšati pravice onim častnikom, ki bodo poslanci. Pri zadnji mobilizaciji so rezervisti le počasi prihajali, zato je Trikupis predložil zakon, da bodo rezervisti ki prepozno pridejo, ravno toliko dnij morali ostati pri zastavi, kakor oni, ki pridejo ob pravem času. Nadalje hoče predložiti zbornici več zakonov o urejenji financ.

Danes se bode otvorila Italijanska zbornica. Opozicija hoče takoj z začetka vlado napasti z energičnimi interpelacijami, da se tako jasno določi, kako je razmerje strank v zbornici.

Veliko veselje bilo je mej angleškimi konservativci, ko je bila irska predloga zavrnjena. V zbornici navstal je bil velik hrup. Nekateri poslanci so skočili na klopi in mahali s klobuki. Konservativni listi mislijo, pa pri prihodnjih volitvah ne bode zmagal Gladstone, da je sedaj uničena njegovo državniška slava, liberalni so pa trdno prepričani, da se bode prej ali slej Ircem dovolila avtonomija. Konservativci pri volitvah tako ne bodo dobili take večine, da bi mogli sami prevzeti vlado,

ako jih ne bodo podpirali Irci. — Vse stranke se že pripravljajo za volitve. Volilna borba bode najhujsja v zadnjih petdesetih letih. Konservativci so sklenili, da ne bodo postavili nobenih kandidatov, kjer bodo kandidovali liberalci, kateri so glasovali proti irske predlogi.

Dopisi.

Iz Trsta 8. junija. (Ivan Dolinar in njegov pogreb.) Zatisnil je oči zopet jeden iz mej prvoboriteljev naših, kateri se je nevstrašno in smelo z besedo in dejanjem vedno potegoval za naše pravice. Ivan Dolinar, mož katerega so z jedne strani tako spoštovali, tako ljubili in čislali, z druge strani pa tako črtili, zaničevali — in obrekovali, počiva v hladnem grobu, kamor strasti, prepiri in boji več ne segajo. Da je bil za Slovence v Trstu Dolinar znamenita oseba, pokazal je njegov spreved, katerega se je udeležilo gotovo nad tri tisoč ljudij vseh stanov in slojev tukajšnjega naroda. Vsa društva, izvzemši čitalnico, poslala so vence, s katerimi je bil voz kar pokrit, nekoliko so jih pa deputacije nosile pred vozom. Spreved se je pomikal skozi najživahnejše ulice Via Barriera vecchia, Corso in Via St. Antonio, ob straneh bilo je kar črno gledalcev. Prostorna cerkev sv. Antona bila je sprevednikov dubkom polna. Dvajset Sokolašev udeležilo se je v opravi pogreba ter skazalo zadnje čast svojemu odborniku in ustanovniku. Da ustanovniku! Katero društvo je v Trstu, vprašal bi lahko, da ga ni Dolinar ustanovil? Mislim, da jih bodote malo našli. V svojem času ustanovil je i društvo in list „Edinost“, ustanovil „Sokola“, ustanovil „Delavsko podporno društvo“, stekel si je zaslug za „Rojansko čitalnico“, da i „veteransko društvo“ ima se njegovej delavnosti mnogo zahvaliti. Ako bi ne bil družega storil, menim, da bi mu že zato Tržaški Slovenci morali vedeti hvalo ter ohraniti si njega ime v večnem, blagem spominu. A storil je še več, kot agitator bil je Dolinar neprecenljive vrednosti. Tu pač nemamo v Trstu nikogar, da bi stopil na njegovo mesto. Dolinar poznal je vsacega ne samo v mestu, ampak tudi v okolici, in vse količkaj uplívne ljudi po vsem Primorskem. Ni je bilo volitve, ne v mestni Tržaški, ne v istrski deželni in ne v državni zbor, da bi Dolinar ne bil zastavil vse svoje sile in ves svoj denar v prosep in zmago naših kandidatov. Izvestno bi brez Dolinarja in Steletovih pevcev pri zadnji volitvi v državni zbor v naši okolici ne bili tako sijajno zmagali proti italijanskemu nasilstvu in — denarju, s katerim so okoličane podkupovali. Ko so bile volitve razpisane, Dolinarja kar strpelo ni več v mestu; hitel je iz sela v selo, od moža do moža, spodbujal in učil, koga naj volijo in zakaj naj ga volijo. Kakor nobeno ljudstvo na svetu, tako tudi naše ni odveč idejalistiško, sama beseda, posebno pisana se ga ne prime, tu je treba najprej žive besede in pa tudi kaj konkretnega, kar se lahko prime, prigrizne, če treba tudi v kozarec ulije ter premoči z njim žejno grlo. To politiko tirajo naši nasprotniki, in ako se hočeš uspešno proti njim boriti, moraš je pobijati z istim orožjem, klin s klinom, veli še narodna modrost. Agitacija mu torej ni „nesla“ in vender je agitoval, kakor še nikdo pred njim in morda nikdo za njim. On je znal z ljudstvom občevati, kakor le malo kdo, pridobil je narod koj na svojo stran in v tem baš je ona nepridobljiva agitatorska moč, proti kateri se i denar neuspešno bori. Da kljub Dolinarjevi neumornej agitaciji neso vselej zmagali, ne bode se čudil, kdor Tržaške in istrske razmere pozna in ve kako malo imovitih, nezavisnih in zavednih mož imamo mej narodom. Ob takih prilikah okristili so se njegovi nasprotniki; da bi svoje neuspehe malo olepšali in prikrili, deli so Dolinarja in njegovo delovanje na kritično rešeto in kritikovali so ga in sumničili — in . . . Ali naj bode, gospoda, sedaj ste sami, pokažite, da i sami vse morete! Prenehajo naj prepiri, zjedinite se v složno delovanje. —

Tudi Dolinarjev „Juri s pušo“ imel je svoj pomen za našo okolico in Istro posebno. Dovtipi in zabavljičice, ki jih drugod še razumeli neso, imele so v Istri in pri nas svoj efekt, kjer so strele grešnika v živo zadele!

Kot človek bil je Dolinar prijazen, uljuden z vsakim, bil je dobrega srca, pomagal je, kjer je videl revo in potrebo, po svoji moči, ne da bi s tem iskal slave ali hvaležnosti. Bil je blag, pošten in zvest prijatelj.

Nesreča, ki je zadela njega, zadela je i nas in s solznim očesom in otupnim srcem stojimo na

komaj zasutem grobu moža, ki je vse svoje sile in ves svoj čas posvetil narodu svojemu, kateremu je bilo gaslo: „Sveto služimo sveti domovini!“ Bodi mu zemljica lahka in večer spomin mej nami!

S Krškega 8. junija. [Izv. dop.] Po dolgem spanji se je odbor našega „bralnega društva“ vendar le zdramil ter svetu pokazal, da še živi; kajti pretečeno nedeljo je s pomočjo domačih in nekaj tujih pevcev in pevki priredil veselico na korist revnim šolarjem ljudske šole. Vspored koncerta so pevci in pevkinje kaj dobro zvršili, — le škoda, da občinstvo ni bilo tako zastopano, kakor smo pričakovali. Iz bližnje okolice je prišlo malo ljudij — skoro nič (izvemši Videm), akoravno je bilo popoludne najlepše vreme.

No, zdaj naj pa še koncert nekoliko opišem. Vseh točk ne bom omenjal, kajti več je bilo tacih, o katerih sem svoj čas že pisal. Pred vsem naj omenim skladbo „H. Leonard-ovo — Grande Fantaisie Militaire“ za gosli in glasovir in ono od „D. Alard-a — Fantaisie de concert sur Faust.“ V obeh točkah je gosp. Parma zopet pokazal, da je pravi mojster na goslih. Vsak glas je bil čist in vse je tako izvrstno izpeljal, da si boljšega pač misliti ne moremo. Občinstvo je g. Parma z burnim ploskanjem čestitalo. Tudi gospica spremljevalka na glasovirju: M. Vesner jeva je prav dobro igrala — isto tako v drugej točki g. Rot. Izmej pesnij mi je omeniti: „Planinski raj,“ nov — še nikjer natisnjeni mešani zbor od g. dr. B. Ipavica, katerega je poslal g. Šušteršič-u. V tem zboru je nastopilo pet gospic in jedna gospa. Tu naj povem, da so — razen jedne — vse od učiteljskega stanu: tri učiteljeve gospice iz Vidma, gospica učiteljica s Krškega in gospa nadučiteljica tudi od todi. Nekatero Krške dame neso hotele sodelovati (ne vem zakaj?), akoravno je bil namen blag — in za Krške revne otroke! — Vse pevkinje so posebno dobro pele in poslušalcem je ta krasna pesen jako dopadla. Želeti bi bilo, da bi mešani zbor večkrat nastopil. — Posebna hvala gre g. Šušteršič-u, ki je dame naprosil, da so blagovolile pomagati. — Pesen: „Želje“ bariton solo s spremljevanjem na glasovirju, je gospod Medič iz Leskovca izborna pel. Občinstvo mu je burno ploskalo. G. Trček je pa pokazal svojo spretnost na glasovirju. Oba zbor: „Lovska“ in „Zrinski Frankopan“ je občinstvo s pravo zadovoljnostjo poslušalo. — Smelo smem trditi, da je bil to jeden najlepših koncertov, kar so jih pevci tekom štirih let priredili. Vsa čast in hvala jim! Bog zna, bomo li še kedaj tako krasen večer imeli? — Teško, ker pevci nas zapuščajo drug za drugim, ter se preseljujejo v druge kraje — v druge mesta...

Predno končam današnji dopis, naj mi bode dovoljeno zabeležiti, da so se te zadnje veselice — razen treh štirih Krčanov, sami tujci udeležili (domači jih nazivljajo p — ci), če tudi je čisti dohodek namenjen Krškim ubogim šolarjem. Kaj ne, tuji ljudje naj podpirajo domačince? In kaj imajo za zahvalo? Pst! Molči! — Še bi kaj povedal, a za sedaj naj to zadostuje. . . . Koliko novcev so v ta namen dobili, mi ni znano. Kdor je kaj daroval za uboge otročiče, mu kličemo: „Bog povrni!“ — a. —

Domače stvari.

(Konfiskacija.) Državno pravdnštvo zaplenilo nam je včerajšnje številko našega lista zaradi kratke notice „Deutsche Wacht“. Proti tej zaplenbi uložili bomo ugovor. Današnji številki dali smo dve strani priloge.

(Mestni zbor Ljubljanski) imel je predvčeraj izredno sejo. Navzočnih bilo je 23 mestnih odbornikov, predsedoval je župan Grasselli. Na dnevnem redu bil je nujni predlog mestnega odbornika dr. Mošeta in tovarišev: 1. da je Njega ekscelenciji grofu Taaffeju poslati spomenico o tukajšnjih dogodkih za poslednjih dnij; 2. da se gospod župan naprosi in pooblašča, da to spomenico osobno izroči; 3. da se uredništvo časopisa „Triester Tagblatt“ zbok članka „Die Laibacher Excesse“ toži zaradi pregreška proti varnosti časti in da gospod župan v ta namen izbere odvetnika. Odbornik dr. Mosché je jedrnato utemeljeval ta svoj predlog, prečital vse dotične članke iz „Triester Tagblatt“, „Tagespost“ in „Deutsche Wacht“, naposled pa izborna sestavljeno spomenico, v katerej se jedrnato dokazuje in tudi dokaže, da je mestni zbor Ljubljanski popolnem pravilno ravnal, da nemški „Turnverein“ ni hotel proslavljati pesnika Anastazija Grdna,

ampak le politika grofa Auersperga in da so nemški listi dan na dan pozivali občinstvo na veliko-nemško demonstracijo. To spomenico, ki je pristna zgodovina vse turnarske slavnosti, bomo vso priobčili, da se vsakdo lahko sam prepriča, kje je resnica, kje pa laž. Nujni predlog dr. Mošeta in tovarišev se je soglasno in z živahnimi dobroklici odobril. Po glasovanju izjavil je župan Grasselli, da bode dobljeni nalog vestno izvršil. Potem pa je nasproti malovestnim časnikom, ki pri vsakej priliki obrekujejo belo Ljubljano in trosijo o njej neosnovane laži, v prvi vrsti proti „Tagespost“, ki je v št. 158 z dne 8. t. m. pisala, da je v Ljubljani ves promet prenehal, da tujci zapuščajo mesto in se preseljujejo na Koroško, konstatoval, da so vse te vesti neresnične, kajti zglasila Ljubljanskih hotelov kažejo, da se je samo preteklo soboto in nedeljo 88 tujcev v Ljubljano pripeljalo. Kar se pa tiče vesti, da tukaj bivajoči tujci kar „en masse“ stanovanja odpovedujejo, konstatoval je župan Grasselli, da dosedaj ni niti jedne odpovedi. Mestni odborniki so to z odobravanjem vzeli na znanje, na kar se je seja zaključila.

(Župan Ljubljanski g. Grasselli) odpeljal se je včeraj dopoludne z brzovlakom na Dunaj, da izroči ministerskemu predsedniku mestnega zbora spomenico, o katerej je na drugem mestu govor.

(„Tagespost“) ima v predvčerajšnjem večernem listu članek „Die Excesse in Laibach“, ki resnici kar s pestjo v obraz bije. Trdi namreč, da so dne 3. t. m. mestni policaji dobili povelje, da ne smejo nikogar prijeti in zapreti, da so žandarmi imeli vezane roke, da neso smeli ničesar storiti, da so se nemški meščani kamnali, da se je županu v nedeljo skrb za javno varnost iz rok vzela in izročila c. kr. okrajnemu glavarstvu in tako gre dalje laž za lažjo v nepretrgani vrsti. Članek je tako nesramen, da se mora z vso energijo zavriniti, kajti tako pišejo le revolver-žurnalisti, ali pa ljudje, ki že davno sodijo v blaznico, v „Feldhof“.

(Nur heiter!) V mestnem zboru Dunajkem stavljal je nek Stern predlog, naj Dunajsko mesto prevzame Anastazija Zelencu spominsko ploščo, ki so mu jo turnarji Ljubljanski postavili, v svojo last, naj jo prepelje na Dunaj ter ondu postavi na kakem trgu. Žal, da se je predlog ta odložil in da torej gospodu Sternu ne moremo poslati zahvalnega pisma. Gospoda Sterna sicer ne poznamo, izvestno poznal pa ga je Göthe, ko je pisal krilate besede: „Es muss auch solche Käutze geben“.

(Laž ima kratke noge.) V vseh nemško-židovskih listih bila je te dni vest, da so nepoznani zlodejci Anastazija Zelencu spominsko ploščo na Bledu na kosce razbili. A ta vest je neosnovana laž, kakeršnih smo pri nemških „Pappenheimerjih“ in „Schmockih“ že vajeni.

(Dodatek.) K predvčerajšnjemu izveščju o Božidarai Raiča sprevodu dodati nam je še to, da so v Čitalniški restavraciji pevci peli mnogo domoljubnih pesnij, pri katerih se je posebno odlikoval g. Medena krasni tenor, poleg njega pa v Ipavčevi „Domovini“ g. Puciharja bariton. V imenu vseh, ki so bili tega užitka deležni, izreka se jim najsrčneja zahvala.

(Popravek.) V seznamu vencev, položnih na B. Raičevo krsto naj se namesto „društvo“ čita „duhovništvo Ptuja in okolice“. Mej rodoljubi, ki so s Štajerskega došli k pogrebu, izostalo je po neljubi pomoti ime g. Frana Lenčeka, veleposesnika na Blanci.

(Za Božidarom Raičem) bila je danes ob 9. uri dopoludne na Dunaji v Alsterski cerkvi maša, pri kateri so peli pevci „Slovenije“ in „Zvonimira“.

(G. profesor Stritar) pisal je akademskemu društvu „Sloveniji“ sledeče pismo: „Slavno društvo! Srčno se zahvaljujem za sijajno slavnost, katero je dunajska „Slovenija“ napravila meni in, reči smem, tudi sebi v čast in slavo. Vse se je tu vršilo tako lepo, tako praznično in dostojno, da si „Slovenija“ lahko po vsej pravici ta večer zapiše v svojo častno knjigo. Da bi bila učeča se mladina slovenska, sosebo pa visokošolska, vedno takega duha polna, kakor se je pokazala o tej priliki meni in vsem navzočnim gostom! „Sloveniji“ pa daj Bog, to ji želim iz srca, nji v prid in slovenski domovini, katero vsi ljubimo tako, da naj vedno krepča se in raste, da naj leto za letom mnogo lepega

cvetja rodi in obilo plemenitega sadu. Bog živi „Slovenijo“!

Z odličnim spoštovanjem in prijaznim pozdravom!

Josip Stritar l. r.
častni ud „Slovenije“.

Na Dunaji, 7. junija 1886.

(Umrta) je dne 9. t. m. ob 8. uri zvečer gospa Terezija Košiček, rojena Sajovic, poštnega uradnika soproga v Ljubljani v 33. letu svoje dobe. Pokojna, rodom iz znane Alešev hiše na Ježici, bila je dobro znana v narodnih krogih. Lahka jej zemljica!

(Nova skladba slovenska.) Slavni skladatelj naš, g. dr. B. Ipavec v Gradci je J. K. Kalčičevej pesni „Ne vem“, ki je bila natisnena v zadnji številki „Ljubljanskega Zvona“, zložil prelep napev (moški zbor in tenor-solo) ter to najnovejšo skladbo svojo posvetil „vrlemu delavskemu pevskemu društvu „Slavec“ v Ljubljani.

(Delnice Narodnega doma v Rudolfovem) izročuje delničarjem, v Ljubljani bivajočim, g. dr. Fran Papež, odvetnik v Ljubljani.

(Kranjska hranilnica) imela je včeraj izredno sejo, pri kateri so se za dobrodelne namene dovolile naslednje vsote: Tukajšnjemu ubožnemu zavodu 2350 gld.; za božičnico otrokom v Čitalnici 250 gld.; za božičnico v otroškem zavetišču 200 gld.; za božičnico nemškega otroškega vrta 250 gld.; podpore potrebnim gimnazijcem v Ljubljani 200 gld., v Kranji 50 gld., v Kočevji 100 gld., v Rudolfovem 100 gld.; za podpore potrebne učence na Ljubljanski realki 200 gld., na učiteljišči 100 gld., na I. mestni ljudski šoli 150 gld., na II. mestni ljudski šoli 250 gld.; za učila na ljudskih šolah: „Schulpfennig“ 200 gld., „Narodna šola“ 200 gld., revnim deklicam v nunski šoli 200 gld.; v nunski šoli v Škofjiloki 100 gld.; protestantovski šoli v Ljubljani 350 gld.; za deško ljudsko šolo v Rudolfovem 100 gld., za dekliško šolo v Rudolfovem 50 gld.; ubogim učencem na podkvalnici 50 gld.; ubogim učenkam na tukajšnji dekliški šoli 100 gld.; ubogim kandidatkinjam in učenkam na učiteljišči 100 gld.; ubogim učenkam na dekliški šoli v Kočevji 50 gld.; za kranjske šolarje, obiskujoče meščansko šolo na Krškem 50 gld., za učence obiskujoče šolo na barji 50 gld.; „Ortsgruppe Laibach des deutschen Schulvereines“ 150 gld.; obrtni pripravljalnici 100 gld.; glasbeni šoli filharmoničnega društva 200 gld.; za šolo piskarjev 600 gld.; „Glasbeni Matici“ 200 gld.; otroškemu zavetišču 200 gl.; bolniškemu podpornemu društvu 100 gld.; tukajšnji požarni brambi 500 gld.; Elizabetišču 200 gld.; za bolnike iz bolnice odpuščene 200 gld.; nadzorstvu ubožne hiše za perilo 100 gld.; predstojništvu zavetišča za pose 50 gld.; „Freitisch“ v Gradci z ozirom na ubožne vseučiliščne iz Kranjske 100 gl.; delavski bolniški in invalidni blagajnici 100 gld.; podpornemu društvu tiskarjev, kamenopiscev in kamenotiskarjev na Kranjskem 50 goldinarjev; nemškemu „Turnverein“-u za spominsko ploščo Anastaziju Zelencu 140 gl.; tukajšnjemu gledališču 800 gl.; društvu katoliških pomočnikov redne podpore 200 gl., za društveno hišo 1000 gld.; Vincencija družbi: za hiralnico 200 gld., deškemu zavetišču 200 gld., deškemu sirotišču 500 gold., dekliškemu sirotišču 200 gold., Vincencijevi konferenci sv. Jakoba 100 gld., konferenci sv. Nikolaja 100 gld.; društvu kranjskih zdravnikov (Löschnerjeva ustanova) 300 gl.; deželnemu muzeju za predzgodovinska izkopavanja 300 gld.; patrijotičnemu pomožnemu društvu gospa za Kranjsko 300 gld.; patrijotičnemu deželnemu pomožnemu društvu 300 gld.; hranilnemu in posojilnemu društvu (reservni fond) 100 gld.; šoli za lesno obrt v Kočevji 500 gld.; ribiškemu društvu 50 gld.; društvu dam sv. Vincencija de Paula vsega vkupe 600 gld.; trgovskemu bolniškemu in penzijskemu društvu 300 gld.; deželni vladi za potrebne šole na Kranjskem za 1886 6000 gld.; gospici Förderl za obrtno šolo 100 gld.; za dijaško kuhinjo (ljudski kuhinji) 100 gld.; kranjskemu oddelku nemško-avstrijskega planinskega društva 300 gld.; društvu kranjskih učiteljev 100 gld.; požarnim brambam: v Trebnjem 50 gld., v Višnjigori 150 gld., v Begunjah 100 gld., v Šmartinu pri Litiji 100 gld., na Pre-erji 50 gld., v Radovljici 50 gld.; g. Šumiju za izdajo „Arhiva“ 100 gld.; za „Rudolfinum“ poleg že plačanih 110.000 gld. še ostalih 20.000 gld.; konsorciju za dolensko železnico za začetna dela 3000 gld.; za železnico iz Ljubljane v Kamnik 50 delnic po 200 gld. = 10.000 gld.; za ljudske in meščanske učitelje, obiskujoče državno obrtno šolo

v Gradci ob počitnicah 100 gld.; za morski gostinjec v Gradu (za jednega ali dvoje skrofuloznih otrok iz Kranjske) 100 gld.; društvu zdravnikov na Kranjskem 200 gld. kot donesek za bolnika, ki bi se odposlal k Pasteurju v Pariz; društvu za cena delavska stanovanja 50.000 gld.; vkupe 105 440 gld.

— („Vrtec, Časopis s podobami za slovensko mladino“) ima v 6. številki naslednjo vsebino: Mlaj. Pesen. Fr. Krek. — Rešilni zvonček. (Prosto po Rückertu posnel Tone iz Gošče.) — Bog varuje otroke. — Kako je opat Izak tatove in postopaje učil poštenja. — Arabska pripovedka. H. Podkrajšek. — Drevo in cvetice. (Basen). Jos. Lavrič. — Zorislav in Božena. (Pesen.) Slavko. — Pisma mlademu prijatelju. — Vinska trta in prvelec. — Vifa omoži svojo hčer s kraljičem. (Slovenska narodna po Valjavci.) — Listje in cvetje. — V prijetno dolžnost si štejemo, priporočati „Vrtec“ vsem rodoljubom. Celoletna naročnina je 2 gld. 60 kr., za pol leta 1 gld. 30 kr.

— (Za novo šolo v Šmartinu pri Slovenjem Gradci) podarila je štajerska hranilnica 200, hranilnica v Slovenjem Gradci 1100 gld.

— (V Trstu) umrl je mornar Maletič za pravo azijsko koleru. Tudi v Pulji se je pojavila nevarna ta bolezen.

— (Samomor.) Ustrelil se je pretekli ponedeljek v Semiči tamošnji poštar Tomazin. Slabo gmotno stanje gnalo ga je v smrt. Zapustil je ženo in sedmero nedoraslih otrok.

— (Razpisana) je župnija pri sv. Barbari v Halozah, katere provizorjem je postal g. Martin Meško.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Ivanec 9. junija. Raičev duh je duh slovenskega naroda. Ta duh ne pozna smrti! kličejo Hrvatje in Slovenci v Ivanci.

Kučnjak, Vojska, Hadžija, Tepser, Kuković, Vavrovič, Vabič.

Monakovo 11. junija. Časniki pišejo: Državna delegacija, h kralju odposlana, ni mogla Luitpoldovega pisma kralju oddati, ker ni nikogar v grad pustil in grofa Holnsteina ukazal prijeti in zapreti. Včeraj odšel žandarmerski štabni častnik z nekoliko možmi, da bi oprostil grofa Holnsteina. Kralj je sedaj v gradu Hohenschwangau osamljen. Dvorno gledališče so včeraj zaprli. Slavnost stoletnice Ludovikove se je na nedoločen čas odložila.

Belfast 11. junija. Nemiri nadaljevali so se ves večer, posebno blizu vojašnice in policije nabralo se veliko ljudstva. Na pomoč poklicani vojaki so z bajonetom ceste izpraznili.

Carigrad 11. junija. Minister Server paša umrl.

Dunaj 10. junija. Zbornica poslancev: Kronawetter predlaga, da se voli odsek, ki bi preiskaval, kako se društvena postava delavcem nasproti izvršuje. — Zakon, da se sme kuruzi iz Bolgarske in Srbske carine prosta uvažati se vsprejme. Zakon proti socialistom vsprejel se je v tretjem branji s 186 proti 46 glasom.

Budimpešta 10. junija. Zbornica poslancev vsprejela je pri imenskem glasovanju carinski tarif s 151 proti 113 glasom za podlago podrobnej debati. Predlogi opozicije torej odklonjeni.

Monakovo 10. junija. Zakonik objavlja proklamacijo princa Luitpolda, ki naznanja, da je po ustavi prevzel upravo (Verwesung) države in deželni zbor v 15. dan junija sklical, ker kralj zaradi teške bolezni za dlje časa ne more vladati.

Monakovo 10. junija. „Neueste Nachrichten“ imajo telegram s Tirolskega (Reutte), da je kralj, bivajoč sedaj v Hohenschwangu, poizvedel, da pride delegacija z zdravniki k njemu, ter potem grofa Holnsteina vjel in žandarmom ukazal, da stražijo grad. Vsako uro pričakuje se povelja, da se mora grof Holnstein izpustiti, grad pa izročiti državnim komisarjem.

Monakovo 10. junija. Princ Luitpold izdal je vojski povelje, naznanjajoč, da sedaj on v imenu kralja vlada in zapoveduje vojski. Grof Holnstein in grof Tarring sta kuratorja kraljeve „civiliste“ in imata napraviti red v kraljevi blagajnici.

Belfast 10. junija. Dopoludne bile so manjše stečine; popoldne napala je množica policijo. Ko so prihiteli vojaki, razpršila se je množica. Včeraj 7 oseb ubitih, 16 ranjenih, od katerih jih je čvetero že umrlo.

Monakovo 10. junija. Sploh se čuje, da kralj zaradi teške bolezni, konstatovane z merodajne strani, ne more več vladati. Pričakuje se, da v kratkem princ Luitpold prevzame regentstvo in da se skliče deželni zbor.

Rim 10. junija. Prestolni govor pravi, da so razmere z vlastmi ne samo prijateljske, temveč najsrčneje. Jedinost Evrope zaprečila je zopet konflagracijo. Lojalno in energično sodelovala je Italija, da se vzdrži mir, ki ga zahtevajo interesi civilizacije. Z nadaljnim razvojem mora Italija dokazati, da je mogočen element miru.

Belfast 10. junija. Včeraj so bili prav resni izgredi. Katoliki napali so policijo, katera je streljala. Petero mrtvih, veliko ranjenih.

Peterburg 9. junija. Za letošnji nabor novincev treba 235.000 mož.

London 9. junija. Kraljica je dovolila, da se zbornica razpusti, a ni še določeno kdaj.

Rim 9. junija. Izvestje o koleri: V Benetkah 21 zbolelo, 11 umrlo, v Bari 4 zboleli, 2 umrli.

Zahvala.

Podpisano društvo izreka svojo najprisrčnejšo zahvalo vrlim narodnim Žavčanom za preprijazen vsprejem ob priliki izleta v Žavec, prostovoljni požarni straži za udeležbo in njenemu načelniku gosp. Hauzenbihlerju, gospem in gospodičnam za krasen trak k zastavi, gospodični Robleкови za prisrčen nagovor in vsem došlim gostom, ki so povišali slavnost. Na zdravje!

Odbor „Savinjskega Sokola“:

Umrli so v Ljubljani:

6. junija: Ana Kataver, 2 leti, strojevodjeva hči, Poljanska cesta št. 18, za spridenjem krvi. — Ana Sparović, zasebnica, 71 let, Kravja dolina št. 11, za starostjo. — Pavl Segatin, fjakarjev sin, 4 leta, Trnovske ulice št. 3, za davico.

7. junija: Anton Skupčar, delavčev sin, 2 dni, Poljanska cesta št. 57, za jetiko. — Katra Polanšek, delavka, 35 let, Sv. Petra cesta št. 62, za jetiko. — Fran Bahovec, učiteljev sin, 2 leti, Sv. Florijana ulice št. 35, za davico.

8. junija: Franja Gaber, mestna uboga, 75 let, Zabjak št. 7, za starostjo. — Josipina Masič, kurjačeva hči, 3 mes., Kolodvorske ulice št. 20, za vnetjem sapnika. — Jakob Grošelj, prisiljenec, 37 let, Poljanski nasip št. 50, za spridenjem črev.

9. junija: Ernestina Amalija Zatlokal, usmiljena sestra, 42 let, Kravja dolina št. 11, za jetiko. — Marija Gogola, ključarjeva hči, 2 mes., sv. Florijana ulice št. 32, za sušico. — Terezija Kosiček, poštnega uradnika žena, 32 let, Gledališke ulice št. 4, za jetiko.

V deželnej bolnici:

3. junija: Josip Dolinar, delavčev sin, 2 leti, za slabostjo.

8. junija: Hugo Planinc, pisar, 20 let, za srčno napako.

Tujci:

9. junija.

Pri Slovci: Reif z Dunaja. — Dr. Codelli iz Trsta. — Schulz, Szeiner iz Karlovca. — Fessler iz Prage. — Lilleš z Dunaja.

Pri Italijci: Fischer, Kornstein z Dunaja. — Eppich iz Budimpešte. — Borščnik, Herz iz Maribora. — Codelli iz Gorice. — Reingruber, Krobath z Dunaja.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
9. junija.	7. zjutraj	726.51 mm.	14.8° C	sl. zah.	obl.	10.70 mm.
	2. pop.	727.84 mm.	17.8° C	sl. jz.	obl.	dežja.
	9. zvečer	729.30 mm.	14.8° C	sl. jz.	dež.	
10. junija.	7. zjutraj	729.95 mm.	15.4° C	sl. szh.	obl.	3.10 mm.
	2. pop.	730.30 mm.	20.0° C	z. jz.	obl.	
	9. zvečer	731.63 mm.	14.8° C	sl. zah.	jas.	

Srednja temperatura 15.8° in 16.7°, za 2.3° nad in 1.6° pod normalom.

Dunajska borza

dné 11. junija t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	85 gld. 25 kr.
Srebrna renta	85 " 80 "
Zlata renta	116 " 80 "
5% marcna renta	102 " " "
Akcije narodne banke	876 " " "
Kreditne akcije	281 " 90 "
London	126 " 25 "
Napol.	10 " 00 1/2 "
C. kr. cekini	5 " 94 "
Nemške marke	61 " 90 "
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 130 " "
Državne srečke iz l. 1864	100 gld. 168 " 75 "
Ogrska zlata renta 4%	106 " 15 "
Ogrska papirna renta 5%	94 " 75 "
5% štajerske zemljiše. odvez. oblig.	105 " 20 "
Dunava r.g. srečke 5%	100 gld. 116 " 70 "
Zemlj. obč. avstr. 4% zlati zast. listi	125 " 50 "
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	120 " " "
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	93 " 80 "
Kreditne srečke	100 gld. 175 " 25 "
Rudolfove srečke	10 " 18 " 50 "
Akcije anglo-avstr. banke	120 " 116 " "
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	201 " 90 "

Srčno se zahvaljujem vsem onim gospodom rodoljubom in prijateljem, kateri so mi pred mojim odhodom napravili več napitnic in kateri so izrazili svoje sočutje o ločitvi moji iz domače zemlje, zahvaljujem se za njih „aupanje in prijateljstvo za čas mojega službovanja v Sv. Petru.

Ob jednem poslavljam se še jedenkrat od omenjenih gospodov, kakor tudi od onih, od katerih nisem imel p. slike, osobno se posloviti.

V spominu Vas ohranivši, pozdravljam Vas!

(428)

Fran Susteršič.

Košnja v najem

se bode v soboto dne 12. junija ob 1/2 9. uri zjutraj na travniku „Mesarica“ (18 delov) v Mestnem logu oddajala.

(424-2)

J. Rodé-Dogan.

Vožni red c. kr. priv. južne železnice,

veljaven od 1. junija 1886.

Z Dunaja v Trst.

Postaje	Jaderni vlak	Brzovlak	Poštni vlak	Mešani vlak	Osobni vlak
Dunaj . . . . . Odhod	7— zvečer	7:15 zjutraj	8:50 zvečer	1:20 popol.	—
Mürzzuschlag . . . . . "	10:29 "	10:36 "	2:05 po noči	5:25 "	—
Gradec . . . . . "	12:28 po noči	1— popol.	6— zjutraj	9:20 zvečer	10:50 dopol.
Maribor . . . . . "	1:49 "	2:27 "	8:20 "	11:30 po noči	2:32 popol.
Pragarsko . . . . . "	2:16 "	—	9— "	12:10 "	3:35 "
Celje . . . . . "	3:15 "	3:58 "	10:30 dopol.	1:45 "	6— zvečer
Laški Trg . . . . . "	—	4:09 "	10:46 "	2:04 "	6:23 "
Zidani Most . . . . . "	3:51 zjutraj	4:44 "	11:40 "	2:45 "	7:11 "
Litija . . . . . "	—	5:29 "	12:33 "	3:43 "	8:32 "
Ljubljana . . . . . "	5:12 "	6:14 zvečer	1:29 popol.	5:40 zjutraj	10:20 "
Postojna . . . . . "	6:30 "	7:55 "	3:37 "	7:50 "	1:58 po noči
Št. Peter . . . . . "	6:52 "	8:19 "	4:08 "	8:22 "	2:48 "
Divča . . . . . "	7:19 "	8:53 "	4:46 "	9:02 "	3:59 "
Nabrežina . . . . . "	8:16 "	9:39 "	5:54 "	10:14 dopol.	5:40 zjutraj
Trst . . . . . Prihod	8:42 "	10:05 po noči	6:30 zvečer	10:50 "	6:30 "

Iz Trsta na Dunaj.

Postaje	Jaderni vlak	Brzovlak	Poštni vlak	Mešani vlak	Osobni vlak
Trst . . . . . Odhod	8:30 zvečer	7— zjutraj	10— dopol.	6:30 zvečer	7-10 zvečer
Nabrežina . . . . . "	9:19 "	7:32 "	10:51 "	7:17 "	8:44 "
Divča . . . . . "	10:03 po noči	8:27 "	11:56 "	8:31 "	11:05 po noči
Št. Peter . . . . . "	10:33 "	9:03 "	12:56 popol.	9:25 "	12:34 "
Postojna . . . . . "	10:51 "	9:24 dopol.	1:21 "	9:51 "	1:16 "
Ljubljana . . . . . "	12:07 "	10:52 "	3:07 "	12:20 po noči	5— zjutraj
Litija . . . . . "	—	11:31 "	3:57 "	1:15 "	6:17 "
Zidani Most . . . . . "	1:24 "	12:40 popol.	4:59 "	2:22 "	7:50 "
Laški trg . . . . . "	—	1:03 "	5:22 "	2:47 "	8:25 "
Celje . . . . . "	1:59 "	1:20 "	5:42 zvečer	3:08 "	8:54 dopol.
Pragarsko . . . . . "	3:02 "	—	7:13 "	5— zjutraj	11:15 "
Maribor . . . . . "	3:29 "	2:44 "	7:58 "	5:55 "	12:30 popol.
Gradec . . . . . "	4:55 zjutraj	4:15 "	10:25 po noči	8:20 "	4:35 "
Mürzzuschlag . . . . . "	6:54 "	6:33 zvečer	1:47 "	11:47 dopol.	9:35 zv. Prib.
Dunaj . . . . . Prihod	10— dopol.	9:40 "	6— zjutraj	4— popol.	—

Košnja v najem.

Na travniku (nekdanj Erbergovem) v Prulah oddala se bode letošnja košnja (seno in otava) v sredo po binkošnih 16. t. m. ob 9. uri na mestu pri šupi kosoma po jeden oral v najem.

Tudi šupa se odda v najem.

(426)

Povše.

Prostovoljna dražba.

S privoljenjem c. kr. deželne sodnije v Ljubljani bodem podpisani po dražbi prodajal dne

15. junija t. l.,

to je v torek po binkošnih, dopoldne od 9. do 12. ure in če bo treba tudi od 2. do 4. ure popoldne, — sedem po 400 gld. cenjenih delov svojega, poleg Cerkvene ulice v Trnovskem predmestju v Ljubljani ležečega travnika, parc. št. 83/6 in 83/7.

Dražbo vodil bode c. kr. notar p. n. gospod dr. Jarnej Zupanc kot sodnijski komisar.

V njegovi pisarni leže na ogled dražbeni pogoji, zemljeknjižni izpisek in razdelilni načrt.

Po pogojih mora položiti vsak ponudnik pred ponudbo 5% varščino v gotovini v roke dražbenega komisarja.

Ker so za prodajo namenjeni prostori zelo pripravljeni za zgradbe, uljudno vabim vse tiste, kateri si želé takih prostorov, da pridejo v torek na tu opisani travnik.

V Ljubljani, dné 6. junija 1886.

(427)

Jakob Peršin.

V našem založništvu je izšla in se dobiva po vseh knjigotržnicah knjiga:

Zlatorog.

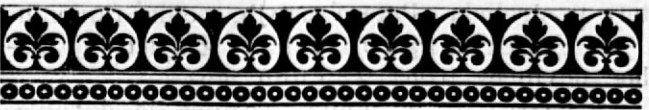
Planinska pravljica

R. Baumbach.

Z dovoljenjem pisateljev in založnikovim preložil ANTON FUNTEK. Cena elegantno vezani knjižici 2 gld.

Anton Funtek, dobro poznat po svojih izvornih pesniških proizvodih, podaril je slovenskemu narodu s svojim prevodom Baumbachove poezije »Zlatorog«, ki se je kot pravljica do današnjega dne ohranila pri vseh pastirjih v dolih triglavskega pogorja, prekrasno darilo. Knjižica, kaj bogato in najelegantneje opremljena, bode gotovo vse rodoljube zelo obradostila, ki imajo srce in smisel za ta pesniški umotvor, čegar dejanje se vrši na našem romantičnem Gorenjskem.

Ig. pl. Kleinmayr & Fed. Bamberg v Ljubljani.

(351-4)

Proda se po ceni

malo posestvo s hišo in drugim poslopjem

v obliži Domžal, na cesti Domžale-Kamnik ležeče s 4 1/2 oralom vrta, njiv in travnika, slednji 3 orale velik, tik hiše in pri vodi (jeden del Bistrice) ležeč, je zelo pripraven za zgradbo kake tovarne, žage ali mlina, z zdravo in lepo lego. — Čez jedno njivo peljala bode železnica Ljubljana-Kamnik in hiša z vrtom in travnikom je le nekaj seznjev od projektirane postaje »Domžale« oddaljena. Natančneje se izve »Dunajska cesta št. 11«.

(418-2)

Pekarija, krčma in stanovanje

v hiši št. 89 v Postojini se dá v najem. Ponudbe naj se pošljejo A. Kraigher-ju v Postojini. (379-1)

Iščem

oženjenega, slovenskega in nemškega jezika zmožnega

mesarja,

ki bi pri meni v službo stopil, tako da bi imel mesnico v oskrbi in meso, koje bi mu jaz spravjal, pod svojim lastnim poroštvom sekal ali pa da bi od mene vso mesarijo v najem vzel. — Vsakako pa bi moral pod ugodnimi pogoji od mene v najem vzeti točenje zganice s primernimi prostori. — Natančneji pogoji zvedo se pri meni samem.

V Omoži 5. junija 1886.

Andraž Pravdič,

mesar in posestnik.

(413-2)

Za birmanska darila

priporoča (410-3)

zlate in srebrne ure

po nizkih cenah

Viljem Rudholzer-jeva udova

na Preširnovem trgu.

Gostilnica

in letna stanovanja

„POD LIPO“

v Lescah blizu Bleda,

na Rudolfovej železnici na Gorenjskem.

Udano podpisani s tem naznanja, da je z vsemi ugodnostimi opravljeni hotel s 13 elegantnimi sobami za daljše bivanje letnih gostov 1. junija t. l. otvoril. Vabeč p. n. potujoče in letovišča iskajoče občinstvo na mnogobrojni obisk njegovih prostorov, rečno zagotavlja, da je vse preskrbljeno za izvrstne jedi in pijače, točno po potrebo in ugodno bivanje.

Udani
Ignacij Kosjek,
hotelier.

(423-2)

Od visoke vlade

švedskega kralja
privilegirani

Njeg. Veličanstva

dr. Fr. Lengiel-ov

Brezov balzam.

Že sam brezov sok, kateri teče iz breze, ako se navrtva njeno deblo, je od pamtiveka znan kot najizvrstnejše lepilo; ako se pa ta sok po predpisu izumiteljja pripravi kemičnim potom kot balzam, zadobi pa čudovit učinek.

Ako se namaže zvečer z njim obraz ali drugi deli polti, ločijo se že drugi dan neznačne luskinje od polti, ki postane vsled tega čisto bela in trda.

Ta balzam zgleda na obrazu nastale gube in kozave pike ter mu daje mladostno barvo; polti podeluje beloto, nežnost in čvrstost; odstrani kaj naglo pege, žoltavost, ogerce, nosno rudečino, zajedce in druge nesnažnosti na polti. Cena vrču z navodom vred 1 gld. 50 kr.

Zaloga v Ljubljani pri Jul. pl. Trnkoczy-ji, lekarnarji; glavna zaloga na Dunaji pri W. Henn-u. (29-6)

Za društveno restavracijo išče se pošten

krčmar.

Pogoji jako ugodni. — Kje? pove upravništvo »Slovenskega Naroda«. (417-2)

Kupujte srečke

pogrebne družstva

„Marijine bratovščine“.

Društvo Marijine bratovščine v Ljubljani napravi

DOBRODELNO LOTERIJO,

katero namen je

ustanova zavetišča

„MARIJINEGA DOMA“,

kjer bodo imeli ostareli in onemogli ter zapuščeni ljudje zavetišče in vso oskrbnost brezplačno.

Ta loterija je z odklomom vis. c. kr. finančnega ministerstva dné 21. septembra 1885, št. 28.606, dovoljena.

Osnovana je na podlagi 50.000 srečk po 50 krajcarjev, ki bodo zadelé 2000 dragocenih in vsakemu koristnih dobitkov v skupni vrednosti 5000 goldinarjev. Vsaka pet in dvajseta srečka gotovo zadene.

Srečkanje bo v Ljubljani 1. decembra 1886 v pričo vladnega zastopnika.

Srečke imajo na prodaj: Na Poljanski cesti: trgovka Marija Ojstriš; na cesarja Josipa trgu: Urbasova trafik; v Špitalških ulicah: Majerjeva trafik; na Mestnem trgu: trafik Svatek, trgovec Turk in zlatar Šparovic; na Starem trgu: trgovec Blažnik in Ribič; na Sv. Petra cesti: pri društvenem načelniku Regaliju, v brivnici Bukovnikovi in knjigovoz Fr. Dežman; v Koledvorskih ulicah: puškar Dimic; na Marijinem trgu: trgovec Bučar; v Slonovih ulicah: trafik Prosenčeva; v Šelenburgovih ulicah: trafik v Čitalnici; na Dunajski cesti: trafik Bolé in Blaž ter trgovec s pohištvom Dogan; vrh tega mnogi poverjeniki družbe sv. Mohorja. (344-3)

Dobrovoljna

dražba vina.

Na gospostiji »Božjakovina« (željeznička postaja) prodavati će se dne 16tog i sliedečih dana mjeseca lipnja t. g. putem dobrovoljne dražbe do

2000 vedara

dobroga vina

raznih godišta.

Dražbovati će se po lagvih, kupac dužan je položiti kupovinu odma u gotovom.

Upraviteljstvo dobara.

(416-3)